

Bói Cá kiêng cá

VQH

Từ hồi đại phu Chèo Bèo cuối xóm già ngẩn, nhớ nhớ quên quên, mất khả năng khám chữa bệnh, cơ bản tình hình sức khỏe xóm chim xuống dốc. Nhiều chuyện kỳ quái xảy ra chỉ vì cái sự đi xuống của sức khỏe vật lý lẫn tinh thần của chúng chim trong xóm. Có lần Chào Mào đứng cả bầy bần thần, rồi chẳng ai bầu, tự nhỏ lông mào cho nhau, rồi kêu chí chóa ầm ĩ. Lần khác, cả đám Chiền Chiện hè nhau gào tiếng kêu của mèo, náo loạn cả xóm nửa đêm vì tưởng mèo tấn công xóm. Nguy hiểm hơn, một bữa nọ, cả bầy sẻ bống dung lẫn ra sân gạch, đứng cái chỗ bọn mèo hay nằm rình. Bọn Sẻ này bị loạn dinh dưỡng hay loạn óc, mà nằm ngửa chân đạp xe đạp vào không khí một lúc lâu, rồi nằm đờ ra đó. Mãi sau mới tỉnh dậy về tổ. Hú vía, may cho cả bầy, bữa đó mấy con mèo đi vắng sang xóm bên cổ bàn từ sớm. Nếu không thì chưa biết sự thể sẽ ra sao...

Bói Cá đứng ngồi không yên, lo cho xóm thì ít mà cho thân mình là chủ yếu.

Sau một thời gian tìm hiểu, Bói Cá nhận được tư vấn sức khỏe qua huấn luyện viên Cò Lả về một phương pháp nghe đồn rất hiệu nghiệm và phù hợp: “nhịn ăn ngắt quãng, kiêng cá”. Cò Lả tuy trông có vẻ suy dinh dưỡng, nhưng nghe nói khỏe vô địch cả đầm lầy. Có rất nhiều truyền thuyết về năng lực siêu phàm của tay này, thậm chí còn được gọi đại sư phụ. Bói Cá còn được nghe cư dân chim xóm Đầm Lầy giải thích, cái câu dân gian hay nói “Cò gỗ mổ cò thật” chính là ứng với tài nghệ siêu quần của Cò Lả. Nói chung, càng tìm hiểu, Bói Cá càng nhất quyết phải đi theo liệu pháp thần diệu có tính chất cứu mệnh, trong cái thời buổi nhiều nhưng về sức khỏe.

Cuối cùng, Bói Cá phải dứt lốt khá nhiều cá để hoàn thành công tác điều tra, và được vài tay đệ tử “cò mồi” thân tín dẫn đến gặp Cò Lả, trước khi bắt tay vào thực hành thuật hùng tráng. Lợi qua các kiểu ruộng, đầm nước ngoằn ngoèo, mới tới được cửa hang tối um, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, nhang khói nghi ngút, Bói Cá lần đầu được diện kiến ngài huấn luyện viên đặc đạo lưng lầy Đầm Lầy Cò Lả.

Niềm kính trọng càng được gìn giữ vì thực chất ngài chỉ cho phép Bói Cá hỏi 3 câu. Trong thời gian chờ giải đáp và đóng góp công đức, Cò Lả về cơ bản là quay mò vào vách đá, chổng đít vào mặt Bói Cá, như thế khiến cho không khí hết sức tôn nghiêm.

Ba đoạn hội thoại như sau.

BC: — Thưa ngài, công phu “nhịn ăn ngắt quăng, kiêng cá” có chi dẫn chi tiết để có thể tu luyện thành công như thế nào?

CL: — Nhịn ăn tức là không được ăn. Ngắt quăng tức là thỉnh thoảng được ăn. Kiêng cá tức là tuyệt đối không ăn cá. Nhà người về đêm suy ngẫm thật kỹ, khác biệt cách thực hành.

BC: — Thưa ngài, cần chuẩn bị gì để tu luyện thành công?

CL: — Chuẩn bị tất cả những gì cần chuẩn bị nghe chưa.

BC: — Tới lúc nào thì biết được là sắp đạt tới công phu dị đĩnh?

CL: — Lúc mắt hoa, tối sầm, là đi rồi thấy trời đất bùng sáng, là sắp tới nơi. Lúc đó những kẻ thân tín của nhà người có thể sẽ phải trợ giúp.

Nói xong thì Bói Cá bị đuổi ra, vì 9 kí-lô cá nộ công đức đã hết hiệu lực.

Về hang, Bói Cá tức tốc mang những lời dặn của đại sư huấn luyện viên siêu phàm Cò Lả ra thảo luận, mổ xẻ, và cất đặt chuẩn bị trong lúc Bói Cá nhập thất, tu luyện công phu thái sơn “Bói Cá kiêng cá”.

Bọn đệ tử và cả người nhà thân tín nghe xong cả rất lo lắng, nhưng ý ngài đã quyết, đành phân công nhau tổ chức các việc. Chúng lại còn phải nhớ kỹ và tuân thủ kỷ luật từng lời Bói Cá dặn, vì chúng được đúc ra từ khoản công đức phí cả bao tải cá diếc hạng A. Tất nhiên, ta vẫn biết có vài kẻ không phải lúc nào cũng thực hành đúng, mà lảng cháng, bất tuân. Trong đó có thằng Bói Vờ, đệ tử lâu niên của ngài. Tay này có tiếng là cà chớn, hành vi lảm khi như đám du thủ du thực, nhưng bù lại được cái đã nói là có làm.

Để đảm bảo sức khỏe cho ngài tiên tri Xóm Chim, lũ đệ lảng xăng chuẩn bị. Nào thì một mớ rau dinh dưỡng, rồi bột ngô nghiền, cơm gạo mềm, cây cỏ thảo dược, v.v.. Duy chỉ cá là tuyệt nhiên phải vắng bóng, vì đó là bí quyết của công phu. Cấm vi phạm.

Ngày đầu tu luyện, Bói Cá cảnh giác, đêm trước làm bữa cá no gấp bốn lần bình thường. Ấy vậy mà đến đêm vẫn ngót đáng kể, cái cảm giác còn cào thuở học đòi làm kế hoạch trở lại quấy rầy (cái này không còn bí mật, vì ngài đã thổ lộ trong “The Perfect Plan” [1]). Nhưng cơ bản ngày đầu đã qua, sáng sớm được.

Ngày thứ hai, Bói Cá đã ngót đi trông thấy. Rõ nhất là cái dáng đứng bần rùn. Có há mỏ gặm mấy miếng rau mà nó nhạt thếch chả ra làm sao. Trôi vào được nửa cổ thì chực vọt ra ngoài. Vật vã tới đêm, ngài mong chờ cơn buồn ngủ giải quyết vấn đề sôi bụng. Nhưng mắt cứ thao láo, tai lắng nghe từng hồi long sòng sọc trong ruột. Lúc ngủ được chính là lúc ngài xỉu đi...

Ngày thứ ba tu luyện chỉ nhận biết sau khi gom tổng đủ gòng cho cái mí mắt nhích ra được vài mi-li-mét, lò đờ nhận biết ngoài cửa hang vẫn có đám đệ túc trực. Mắt mờ, nhưng tai vẫn còn nghe được. Các loại bột nghiền, thảo dược bột là thế, mềm mại là thế... lúc này chẳng khác nào muôn ngàn hòn đá, mũi chông vừa chẹn vừa chọc vào thực quản. Dĩ nhiên là mắt không mở nổi nữa thì thân hình nằm bệt như một bãi lông màu sặc sỡ. Được cái, ngài ngủ nhiều hơn, miên man, chính là nhờ ngát lịm liên tục...

Ngày thứ tư, đến tai cũng ù nốt, mắt thì ngấm nghiền. Tiếng chúng chim ở cửa hang chỉ còn lao xao như tiếng vọng hỗn loạn, líu ríu nhằng nhịt từ không trung vọng xuống, mà cũng có thể dưới âm ti chui lên cũng không chừng. Cơ bản Bói Cá nhận thức ra sự thoi thóp của mình, ngoài lúc ngát lịm, chính là nhờ cái hệ hỗn loạn âm thanh, ngày một rõ hơn là từ âm ti chui lên, sắp choán hết không gian tồn tại của ngài. Bói Cá loáng thoáng nghĩ đến câu hỏi: “Sống trong âm ti thì gọi là gì nhỉ?” thế rồi lại lịm đi, không kịp trả lời...

Sáng thứ năm, đã 3 ngày không có tiếng động, nhưng giữ kỷ luật trật tự, chúng chim đệ tử lo lắng xoa xác nhìn nhau, nhưng không dám động thủ. Có thằng Bói Vờ sốt ruột quá, xồng xộc đập cửa hang phi vào, không ai cản nổi. Nó hô to: — Lão sư phụ tiên tri sắp nghèo rồi, cấp cứu thôi!

Lúc này hoảng hốt, cả đám mới túa vào vây quanh, nhưng rau cỏ, thảo dược, bột nghiền... đâu có tác dụng gì. Có đứng đó cũng chỉ biết nhìn cái bãi lông xẹp lép trước kia gọi là Bói Cá. Bỗng thằng Bói Vờ táo tợn dí sát tai vào nghe như có thều thào, nghe mãi mới ra: “Tao đó...ó...ói.”

Nó liền hô hoán: — Còn thờ. Đã có thần dược đây.

Vừa nói liền móc ra 3 viên thần đan tím lịm, tròn xoe, ấn thẳng vào huyệt ngài. Thấy chưa trôi, nó lao ra lấy cành cây ngoài cửa hang, dúi mấy viên vào sâu trong huyệt. Bỗng thấy ngài Bói Cá người nảy tung lên, chân giẫy giẫy, rồi nằm đờ đẫn, thở hắt, cổ ngoẹo sang bên.

Lũ chim kinh hoàng chứng kiến, tưởng ngài sắp lìa đời, thì bỗng lại thấy ngài ngỏng được cái đầu dậy, mắt nhắm nghiền nhưng lại thều thào được ra tiếng: “Nur..ư...ớ...c”

Sau một hồi tíu tít lằng xằng, có vẻ cuối cùng tình hình được cứu vãn. Hòn ngài đã trở lại dương thế.

Vài ngày sau, được chế độ chăm sóc cẩn thận, ngoài tiếp tục xài thần đan, ngài có cảm giác thềm cá trở lại. Chúng chim lại rước đến đám diếc yêu thích béo mồm, Bói Cá phục hồi nhanh chóng. Ăn được là sống rồi, công phu công pheo chi nữa.

Thế rồi ngài bình phục ngoạn mục, lại bay lại nhảy, nhiệt thành cảm ơn đám đệ. Riêng Bói Vờ, mỗi khi nhìn thấy, lòng biết ơn của ngài dâng trào, chỉ chực tuôn nước mắt. Cái thằng thường ngày có vẻ xác láo, thế mà lại hóa hay.

Ngài tuyệt nhiên không bao giờ nhắc tới công phu của lão Cò Lả nữa. Nhưng vẫn canh cánh một mơ ước tìm hỏi nguồn thần đan để luyện, sau này có khi lại độ chúng chim.

Mãi rồi mới có lúc hợp nhất để hỏi han thằng Bói Vờ về thần đan. Nó cứ chối mãi không chịu nói. Nịnh mãi, dọa mãi, hứa mãi, đủ thứ khế ước quân tử cả, nó mới nói cho Bói Cá nghe bí mật thần

đan.

Ngài hết sức thành kính, sửa soạn lễ tai để uống từng lời về thân đan đã cứu mạng ngài.

Bói Vờ xăn giọng, nói rất nhanh: — Viên bột cá, hiểu chưa.

Hà Nội, ngày đầu thu 13-8-2023

References

[1] Vương, Q. H. (2022). *The Kingfisher Story Collection*. <https://www.amazon.com/dp/BoBG2NNHY6>